

Slava Tatălui și a Fiului (3)

Ioan 17,1-5: „După ce a vorbit astfel, Isus Și-a ridicat ochii spre cer și a zis: ‚Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.’”

Dragă frate,

În sfârșit pot, chiar dacă cu întârziere, în această a treia scrisoare să răspund la întrebarea ta, ce înseamnă cuvintele din evanghelia după Ioan capitolul 17: „Preamărește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine.”

În capitolele 11 și 12 am văzut mărturiile, pe care Dumnezeu le-a dat lui Hristos, glorificarea Lui viitoare ca Fiul al lui Dumnezeu, ca Împărat al lui Israel și ca Fiul al Omului. După aceea în capitolul 13 am văzut glorificarea Lui actuală ca Fiul al Omului pe cruce. Aici Îl vedem glorificat ca Fiul al Tatălui. Dar să studiem mai îndeaproape această secțiune.

În capitolul 17 ucenicii au prilejul de neprețuit să fie martori ai discuției Fiului cu Tatăl cu privire la ei. Acești ucenici, care erau așa de slabi, așa de insensibili, așa de neștiutori, află că ei sunt subiectul griji și dragostei Tatălui și Fiului. Ce vrea Fiul este, pe de o parte, să introducă pe ai Săi în relația pe care El Însuși o avea cu Tatăl, și pe de altă parte, față de lume să-i pună în poziția pe care El o părăsește, ca să Se înalțe la cer, dar în care El îi lasă totuși pentru ca ei să fie în locul Lui martori ai Săi și ai Tatălui.

Isus „Și-a ridicat ochii spre cer și a zis: ‚Tată, a sosit ceasul’”. Aici El nu este ca în capitolul 12: „A sosit ceasul să fie preamărit Fiul Omului”, sau ca în capitolul 13: „... să plece din lumea aceasta la Tatăl”, ci simplu: „A sosit ceasul”. Crucea este „o lucrare terminată”, care așteaptă exclusiv numai rezultatul ei minunat. „Tată, a sosit ceasul! Preamărește pe Fiul Tău”. Aici nu este vorba ca în capitolul 13 de preamărirea Fiului Omului pe cruce, ci a Fiului, introdus în slava Tatălui.

„Preamărește pe Fiul” Tău, spune El. Dar de ce? „Ca și Fiul Tău să Te preamărească pe Tine.” Se gândește El la Sine Însuși? Nu, El are numai o țintă: să intre în slavă nu pentru Sine Însuși, ci pentru ca prin El Tatăl Său să fie preamărit. Și ce preamărește pe Tatăl? Că Isus, care primește de la El în slavă puterea și dreptul să exercite autoritatea Sa peste orice făptură, Se folosește de această putere, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care Tatăl I i-a dat Lui. El merge la Tatăl în slavă, ca să poată să ne dea viața veșnică!

Viața veșnică! Această evanghelie și epistolele acestui apostol ne învață cu privire la acest subiect. Domnul ne-o dă pe baza credinței în El; ea este în noi roada darului Duhului Sfânt, care ne-a fost trimis de El din sânul slavei. Această viață ne aduce în legătură cu Tatăl; noi Îl putem cunoaște prin această viață și putem savura părtășia Sa.

Așa cum Isus a preamărit pe pământ pe Tatăl și pe cruce a făcut lucrarea Sa, tot așa El preamărește acum pe Tatăl în slavă. Prin faptul că El ne dă viața veșnică, El ne introduce la Tatăl în aceeași relație, pe care El Însuși o are cu Tatăl, deoarece noi posedăm natura și caracterul pe care El Însuși le are. Noi putem spune: „Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos, după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1,3-4). Prin aceasta Fiul preamărește pe Tatăl.

Însă puțin mai departe în acest capitol mai este ceva remarcabil, care pentru noi, răscumpărații Domnului, are o importanță deosebit de mare. Fiul va fi nu numai în cer glorificat, ca acolo să introducă pe ai Săi în toate binefacerile poziției Lui înaintea Tatălui. În timpul absenței Sale El vrea să fie glorificat și pe pământ în ai Săi, care au fost trimiși de El. El spune: „Eu sunt preamărit în ei” (versetul 10). El vrea ca desăvârșirea Sa, caracterul Său să fie exprimat înaintea lumii de către ai Săi, pentru ca lumea să creadă că Tatăl este, Cel care L-a trimis pe Fiul (versetul 21).

Și când noi vom fi „în chip desăvârșit una” cu El în slavă (versetul 23), atunci lumea, când ne va vedea, va trebui să recunoască că Tatăl a trimis pe Fiul Său și El ne-a iubit pe noi cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Domnul Isus.

Dragă frate, prețuim noi așa cum se cuvine faptul că noi suntem înaintea lumii purtătorii slavei Fiului din cer? Când Domnul, după ce ne va fi luat la Sine, va reveni cu noi, atunci aceasta are loc, pentru ca El în ziua aceea să fie preamărit în sfinții Lui și admirat în toți aceia care au crezut. Însă El nu vrea să aștepte acest moment, ca să fie preamărit în noi. El vrea ca deja acum și aici Numele Lui să fie preamărit înaintea lumii în noi, așa cum noi am fost preamăriți în El înaintea Tatălui (2 Tesaloniceni 1,10-12). O, de am înțelege aceasta mai bine, de am pune mai mult pe inimă, să corespundem acestui țel al Său, prin aceea că noi Îl prezentăm aici, că suntem o scrisoare a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii!

„Și acum”, spune Domnul, „preamărește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” (versetul 5). Să observăm acest al treilea „acum”. Am văzut pe „acum” din timpul dinaintea crucii și minunatul „acum” al crucii. Aici găsim veșnicul „acum” al slavei.

Domnul a preamărit pe Tatăl pe pământ, a terminat lucrarea, pe care El I-a dat-o s-o facă. El a revelat pe deplin dragostea Tatălui, prin aceea că El a venit ca Om pe pământul acesta, căci este lucrarea dragostei, pe care Tatăl I-a încredințat-o, despre care este vorba aici. El a revelat această dragoste prin dăruirea de Sine Însuși pe cruce și a lăsat-o să strălucească. Mântuirea a fost dobândită, păcatele au fost ispășite, puterea lui satan a fost distrusă spre liberarea noastră, catapeteasma a fost ruptă, ca să ne creeze posibilitatea de a intra în Locul Preasfânt. Prin această catapeteasmă ruptă puteau cei răscumpărați să intre în casa Tatălui având bucuria desăvârșită a părtășiei. Nu se cuvenea, ca plată pentru o astfel de lucrare, ca Tatăl să preamărească pe Fiul Său, Isus Hristos, venit în trup de carne, la Sine Însuși cu slava pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea?

Aceasta este partea Lui personală, singura pe care El nu o împarte cu noi, deoarece El este singurul îndreptățit și în stare s-o posede. Pe baza lucrării Sale El este demn să Se reîntoarcă în propria Lui slavă la Tatăl, în slava care Îi aparținea înainte de toate veșniciile ca Fiu al Tatălui, fără ca acolo să renunțe vreodată la natura Sa omenească.

Noi vom avea parte de toată slava Lui, însă această slavă noi o vom privi. Vom vedea slava Lui, slava pe care Tatăl, a cărui desfătare El este, I-a dat-o din cauza ascultării Sale (versetul 24). Va fi bucuria noastră să adorăm Mielul glorificat, singurul căruia Îi aparține locul din mijlocul scaunului de domnie, și noi vom avea o mai mare bucurie să preamărim această slavă decât să savurăm propria noastră slavă, oricât de mare și sublimă este poziția noastră minunată, atunci când Îl vom înconjura, așa cum El a spus: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (versetul 22).

Îmi iau rămas bun, dragă frate, având siguranța că tu ai împreună cu mine dorința, ca Domnul și Mântuitorul nostru preaiubit să vină potrivit cu făgăduința Lui, și că în sfârșit Îl vom vedea așa cum este.

Unit în dragostea Sa,
al tău H. Rossier